

1. ΙΘΑΓΕΝΕΙΑ

Μέσο: ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ημ. Έκδοσης: . . .09/03/2019 Ημ. Αποδελτίωσης: . . .09/03/2019

Σελίδα: 34

Μάριος Χαρακόπουλος

Βουλευτής Λαρίσης της Νέας Δημοκρατίας. Ήταν αντιπρόεδρος της Διακομματικής Επιτροπής για το Δημογραφικό

Ιθαγένεια...

ΗΛΠΙΖΑ ΟΤΙ η συζήτηση επί του πορίσματος της Διακομματικής Επιτροπής της Βουλής για το δημογραφικό θα αποτελούσε μια σοβαρή αφορμή να συνειδητοποιήσουμε όλοι το μέγεθος του προβλήματος και να τοποθετηθούμε με υπευθυνότητα, γιατί, δυστυχώς, τα πράγματα είναι πολύ σοβαρά για να εξαντλούνται απλά σε κομματικές αντιπαράθεσεις. Οι αριθμοί καταδεικνύουν τη ραγδαία συρρίκνωση του ελληνικού πληθυσμού, λόγω της κατάρρευσης των γεννήσεων και της φυγής των νέων μας στο εξωτερικό. Το πρόβλημα δεν είναι μόνο ελληνικό, αν και πρωτοστατούμε στην Ευρώπη, αλλά αφορά σε όλη τη «γηραιά ήπειρο», χαρακτηρίζει την άλλοτε καλουμένη χριστιανική Δύση. Δεν είναι, λοιπόν, ζήτημα μόνο επιδομάτων και κοινωνικού κράτους, αλλά πρωτίστως αξιών και οικογενειακών προτύπων.

Η εύκολη απάντηση κάποιων για την αντιμετώπιση του δημογραφικού είναι η αθρόα μετανάστευση χωρίς κανόνες και προϋποθέσεις. Το έκανε με εμφανή μικροκομματική σκοπιμότητα ο πρωθυπουργός από το βήμα της Βουλής. Δεν χωρεί αμφιβολία ότι τα λόγια του εκφράζουν μια συγκεκριμένη αντίληψη. Ωστόσο, όπως φαίνεται, ο κ. Τσίπρας δεν έκανε καν τον κόπο να ρίξει μια ματιά στο πόρισμα της Επιστημονικής Επιτροπής για το δημογραφικό, το οποίο συνέταξαν διακεκριμένοι επιστήμονες. Στη σελίδα 130 αναφορικά με τις πολιτικές ενσωμάτωσης σημειώνεται ότι «αν και χωρίς ενεργές πολιτικές, η πλειοψηφία των προερχόμενων από τις πρώην ανατολικές χώρες οικονομικών μεταναστών των προηγούμενων δεκαετιών ενσωματώθηκε στη χώρα μας χωρίς μεγάλη δυσκολία». Ωστόσο, υπογραμμίζεται ότι «δεν θα πρέπει να θεωρείται δεδομένο ότι αυτό θα συμβεί και με τους νεοαφιχθέντες πρόσφυγες και οικονομικούς μετανάστες ή και με αυτούς που θα φτάσουν στο μέλλον. Το περιβάλλον σήμερα είναι σαφώς διαφορετικό, όπως είναι σαφώς διαφοροποιημένες οι αναμονές, οι επιδιώξεις και κάποια χαρακτηριστικά των πληθυσμών αυτών». Πράγματι, ενώ ήδη το δημογραφικό πρόβλημα ήταν εμφανές από τις αρχές της δεκαετίας του 1980, οι συνέπειές του δεν έγιναν τότε ορατές, γιατί είχαμε την έλευση εκατοντάδων χιλιάδων ομογενών Βορειοηπειρωτών και Ρωσοποντίων -όπως ατυχώς καθιερώθηκε τότε ο όρος- από τις χώρες της πρώην Ανατολικής Ευρώπης, αλλά και μεταναστών, κυρίως από τη Βαλκανική. Πέραν των ομογενών, οι μετανάστες αυτοί ενσωματώθηκαν ταχύτατα, διότι απλούστατα μοιραζόμασταν μαζί τους πάμπολλα κοινά πολιτιστικά χαρακτηριστικά. Με τους Βαλκάνιους γείτονές μας ζήσαμε μαζί κλίμα χρόνια υπό τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία και άλλους πέντε αιώνες, ως υπόδουλοι, υπό την Οθωμανική Αυτοκρατορία.

Τι συμβαίνει, όμως, με ανθρώπους που έχουν άλλες αξίες και πολιτισμικά πρότυπα, μακράν του ευρωπαϊκού τρίπολου -αρχαία ελληνική Φιλοσοφία, Ρωμαϊκό Δίκαιο, Χριστιανισμός-, και σε τελική ανάλυση δεν επιθυμούν να ενσωματωθούν με τους κανόνες της χώρας υποδοχής; Η ίδια η πραγματικότητα δείχνει πόσο δύσκολο είναι το εγχείρημα σε άλλα ευρωπαϊκά κράτη με πολύ πιο ανεπτυγμένες οικονομικές και κοινωνικές δομές από την Ελλάδα.

Η οργανωμένη μετανάστευση με κανόνες, αυστηρές προϋποθέσεις και προδιαγραφές της χώρας υποδοχής -που επιλέγει πόσοι και ποιοι μετανάστες γίνονται δεκτοί- μπορεί να είναι μέρος της λύσης του δημογραφικού στην Ευρώπη. Στην Ελλάδα, που είναι στο σύνορο της Ευρώπης με την Ασία και κάθε πληθυσμιακή μεταβολή δημιουργεί νέα δεδομένα, κυριολεκτικά υπαρξιακά στο πλαίσιο των σχέσεών μας με γείτονες που δεν ομοιάζουν με το... Λουξεμβούργο, θα πρέπει να είμαστε ακόμη πιο προσεκτικοί. Το δημογραφικό πρόβλημα δεν επιλύεται δημιουργώντας ένα ακόμη εκρηκτικότερο, με την απονομή της ελληνικής ιθαγένειας σε όποιον μπήκε στη χώρα και με όποιον τρόπο. ■